

**Pravidelný pořad
bohoslužeb
v Mělníku a okolí**

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
- 17.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

První sobota měsíce

- 18.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce (mše sv. s mariánskou pobožností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Vánoční pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

24. prosince (Čtvrtek) - Štědrý Den

- 16.00 - Půlnoční mše sv. zaměřená na děti - kostel Kapucínů (nám. Míru)
- 22.00 - Půlnoční mše sv. - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 24.00 - Půlnoční mše sv. - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

25. prosince (Pátek) - Slavnost Narození Páně

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

26. prosince (Sobota) - Slavnost sv. Štěpána

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké

27. prosince (Neděle) - Svátek Svaté Rodiny

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

29. prosince (Úterý)

- 17.00 - kostel Kapucínů (nám. Míru)

30. prosince (Středa):

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

31. prosince (Čtvrtek) - poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku:

- 17.00 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

1. ledna 2010 (Pátek) - Slavnost Matky Boží, Panny Marie:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

2. ledna 2010 (Sobota):

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké

3. ledna 2010 (Neděle) - Slavnost Zjevení Páně:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz, můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Advent aneb svět konzumu neumí čekat

Zase se rozvěšuje vánoční výzdoba, obchody nabízejí vánoční dárky, dlouho před Vánoci se začnou ozývat koledy a my, křesťané, pokud vnímáme a žijeme liturgii, začneme brblat. Případně snadno a rychle odsuzovat komercializaci Vánoc a nedostatek duchovního obsahu v jejich prožívání. Budeme to dělat možná oprávněně, ale neúčinně. Můžeme ale tváří v tvář tomuto „vánočně-dárkovému běsnění“, které začíná už před adventem, také něco pochopit.

Nechme obchodníkům jejich plné či prázdnici se sklady, nakupujícím jejich shánění mnoha dáreků a zastavme se trochu u adventu. Známe jeho křesťanskou náplň – není to pouhé těšení se na Vánoce, ale především očekávání. V adventu liturgie připomíná očekávání mesiáše před tím, než přišel, a prožívá očekávání mesiáše – Ježíše, který přijde podruhé, na konci časů. Může to vypadat jako očekávání vzdálené v minulosti i vzdálené směrem do budoucnosti, tedy vzdálené dnešku. Jenže očekávání v dávné minulosti a v nedatovatelné budoucnosti má svůj hluboký důvod. Tím důvodem je naděje. A tato naděje stojí na Božím slibu. Bůh slíbil, že pošle mesiáše, a to se skutečně stalo. Naděje se naplnila všem těm, kdo v Ježíši slíbeného mesiáše rozpoznali. Ježíš řekl, že znovu přijde, a my máme naději, že tento příchod završí dějiny a ukončí působení zla.

Svět konzumu není nemocný především tím, že nakupuje a spotřebovává, ale že neumí čekat, protože v mnohém nemá naději. Snaha mít, mít co nejvíc, opatřit si to, co ještě nemám, hned (třeba na půjčku), bez čekání, může být projevem chybějící naděje v životě lidí. Je to někdy pokus „zakrýt si oči a zacpat uši“ nakupovanými a konzumovanými věcmi, protože člověk nemá naději, a tak se nechce příliš dívat do budoucnosti. Křesťanská naděje není laciným optimistickým přesvědčením, že „bude líp“. Je to naděje v Boží věrnost, tedy v naplňování Božích zaslíbení. Povýšeným odsuzováním „spotřebáků“ bychom sotva komu pomohli. Ale žít nadějí v Boží věrnost – a to nejen v adventu – může představovat službu našim bližním. Někteří totiž naši naději v našem životním postoji rozpoznají. A to je obohatí mnohem víc, než kdyby poslouchali naše odsuzování nákupních horeček.

Aleš Opatrný

Roráty - jitřní mše sv. sloužená v adventě

V čase očekávání narození spasitele - adventě se sloužily v naší vlasti již od doby vlády císaře a krále Karla IV. (1346-1378) jitřní mše svaté ke cti blahoslavené Panny Marie zvané roráty. Název je odvozen od latinské sekvence „Rorate coeli de super et nubes exploat iustum aperiatur terra et germinet Salvatore.“ česky: „Rosu dejte nebesa shůry a oblakové dštěte spravedlivého, otevři se země a vydej (vypuč) Spasitele.“ (V Palestině je vlaha, déšť i pouhá rosa pro tamní přírodu velmi potřebná, a proto toto přirovnání). Mše svatá začínala, a je tomu

tak dosud, v adventě antifonou - předzpěvem: „Ejhle Hospodin přijde.“ Tato antifona se třikrát opakuje vždy o půltón výše. Adventní písně mají prosebný ráz a svou jednoduchou melodií odpovídají duchovní náplni této doby, která vede věřící ke kajícnosti a k zamyšlení nad dlouhým očekáváním Izraele na zaslíbeného Vykupitele. Viditelným znamením zmíněného duchovního prožívání adventu (příchodu) je fialová barva bohoslužebných rouch.

Adventní doba spadá v našich krajinách do zimního období, kdy vládne ráno dlouho tma. Poněvadž veřejné osvětlení bývalo v minulých dobách velmi sporé, na venkově chybělo zcela, braly si ženy - rorátnice - na cestu do kostela lucernu. V kostele si potom od ní rozsvěcovaly na lavicích svíčky zvané sloupky. (Památku na svícení těmito sloupky jsou dodnes patrné na lavicích v kostele sv. Vavřince na Pšovce). S postupujícím adventním časem, jak se přibližovaly Vánoce, zaznívaly v kostele také písně s radostným očekáváním Spasitele.“ Vesele si pějme, chválu Bohu vzdejme.“ Podíváme-li se v kancionálu na autory adventních písní, zjistíme, že ty nejstarší pocházejí z antifonáře Arnošta z Pardubic (1361) prvního pražského arcibiskupa.

Dalším známým autorem byl Lukáš Pražský (15. stol.). V 16. století se o zachování nábožných písní zasloužil zadavatel královohradeckého zpěvníku soukeník Franus. V 17. století, zejména potom, co utichly zbraně války třicetileté, přichází ke slovu barokní umění, jehož nejvýznamnějšími zástupci na poli církevního zpěvu byli básníci Bedřich Bridel (1619-1680) a Matěj Václav Štayer (1630-1692), oba členové jezuitského řádu. Ze světských autorů se k nim řadí Adam Václav Michna z Otradovic (1600-1676) jindřichohradecký varhaník a přední básník českého baroka.

Zaposlouchejme se do melodií i textů adventních písní, vzpomeňme na hluboké prožitky, které do nich ukládali naši dávní předkové, a pokusme se i v dnešní hektické době nalézt čas pro zamyšlení nad podstatou Vánoc - narozením Božího Syna.

Požehnané svátky vánoční přeje František Purš

Adventní věnec

Na počátku bylo kolo... aneb historie adventního věnce.

Zvyk používání adventního věnce je starý přibližně 150 let. První adventní věnec měl podobu dřevěného kola od vozu. Jeho dějiny nás vedou do nejnižších sociálních vrstev obyvatel Hamburku minulého století, přesněji do - Záchraného ústavu pro opuštěné děti. Byla to slámou pokrytá ratejna, chatrč na zapadlém okraji města. Zde pracoval tehdy Johann Hinrich Wichern, mladý pedagog a později zakladatel „Vnitřní misie“, který v Göttingenu a v Berlíně studoval teologii.

V roce 1839 poprvé pověsil tento kněz před Vánoce od stropu dřevěný kruh se svícemi. Celkem po obvodu kruhu bylo 23 svící, 4 velké - bílé a 19 malých - červených, na každý den do Štědrého dne. Denně během krátké pobožnosti, nejprve v polední přestávce a později za svítání, byla zapálena jedna svíce. V roce 1851 byla poprvé vyzdobena celá jídelna tohoto útulku jedlovými větvičkami, stejně tak byl zdoben i věnec. Tento předvánoční zvyk se šířil velmi rychle. Poprvé měli adventní věnec v kostele v Cáchách - měl však pouze čtyři svíce.

Později se adventní věnec objevil v protestantském prostředí na severu země, potom v sousedních zemích. V minulém století se objevuje tento zvyk v jižní - katolické části Německa. Pomocí emigrantů se dostal adventní věnec až do Severní a Jižní Ameriky. Kruhová podoba věnce symbolizuje ustavičnou cestu slunce a zároveň i věčnost.

Krátké dny v prosinci před „drsnými“ nocemi jsou nejtmaějšími v roce. Je to čas bludiček, skřítků a bílých paní, jejichž návštěva, jak se věřilo, zaručovala velkou úrodu pro příští rok. Věnce, které byly v oknech obydlí a dvorců, měli ukazovat cestu těmto bytostem. A od těchto světél až k adventnímu věnci, který ohlašuje blízké narození Krista, je už jen krátká cesta. Adventní věnec, jak se domníváme, je nejspíš opakování jednoho starého zimního zvyku. Tento zvyk se vrací tak, jako mnoho jiných, zpět ke kouzlu kruhu a stojí jako symbol pro přírodní sílu. Zelené větve byly v předkřesťanské době přinášeny do domů a chatrčí. Vonící větve jedlí, jak se věřilo, sloužily přátelským lesním duchům jako útočiště a věnce ze slámy měly přinášet požehnání, odrážet zlé duchy. Proto se také obvazovaly zlatými stuhami, symbolizujícími slunce.

Tradiční barva adventního věnce je však červená a zelená. Červená upomíná na krev Kristovu prolitou za spásu světa, obě barvy pak symbolizují život. Jako ozdoba se používají také jablčka, od času ráje jsou plody života - kulaté jako věnec sám a dobré jako Boží přízeň.

Neposkvrněné početí

Biblická slova o Marii milostí zahrnuté chápala církev stále více takto: Marie je zcela bez hříchu, i bez dědičné viny. To je míněno „svátkem neposkvrněného početí Marie“, který církev slaví 8. prosince: Marie byla od prvního okamžiku svého bytí (již když byla počata) bez hříchu, je zahrnutá milostí. Bůh v ní uskutečňuje svůj původní koncept stvoření. Jakožto matka Syna Božího by sice měla zažít v hojné míře utrpení světa, ale měla by být prostá viny a hříchu. Za to všechno přirozeně vděčí - jako každý jiný člověk - Kristovu vykoupění, které pro ni znamenalo počátek.

Právě na tomto příkladu se opět ukazuje, co znamená katolické uctívání Marie: velebení Božské milosti, kterou Marie zvláštním způsobem zakusila. Zde odpadá každá myšlenka na zásluhy člověka; k jejímu vyvolení nevedly lidské kvality, neboť Marie nebyla ještě narozená, když ji Pán určil za Ježíšovu matku a s ohledem na tento úkol ji zprostil „prvotního“ „dědičného“ hříchu. Hypolytus (3. stol.) to naznačuje, když ji nazývá prostou každého poskvrnění a zkaženosti. Ambrosius o ní hovoří ve 4. století jako o panně, která je milostí Boží ušetřena každého hříšného poskvrnění.

Tato nauka víry není žádnou abstraktní úvahou, nýbrž má něco společného s námi. U Marie je zřejmé, jak si Bůh představuje člověka. Potud s námi stojí v jedné řadě, ale ona je první v této řadě.

Vše, co lze říci o Marii, musí vždy vycházet z toho, že nejdokonalejším způsobem přijala vykoupění. Ona je člověkem, jak ho myslel Bůh. ... Maria nebyla jen nástroj bez vlastní vůle, pomocí něhož Bůh provedl svou spásu. Ona uslyšela jeho volání a následovala pozvání Boží. Maria je původní obraz člověka, který zcela, až do základu své existence, se odevzdává Bohu. Vede nás k Ježíši, je jeho Matka. V tom je nejkratší cestou k němu.

3. prosince od 18. hod. přednáška na faře

Hudebně poetické pásmo z literární tvorby Bohumila Nemejovského

TEN KLUK Z RYBÁŘ

Účinkují:

Přednes: Jaroslav Mědílek

Blanka Štráchalová

Věra Turková

Klavír: Miroslav Kraus

Informace o adventu

Roční okruh církevních svátků se nazývá církevní rok. Jeho části zpřítomňují liturgickým slavením jednotlivé etapy dějin spásy. Nový církevní rok začíná první adventní nedělí. Název pochází z latinského slova „adventus“. V křesťanském smyslu slova tento výraz označuje příchod Mesiáše, který se uskutečnil narozením Ježíše Krista a slaví se o Vánocích. V adventu se křesťané vžívají do atmosféry dlouhé přípravy na první příchod Vykupitele do lidských dějin a zároveň ožívují touhu po jeho druhém příchodu na konci časů, ale rovněž do svého vlastního života.

Dnes trvá adventní doba 4 neděle před slavností Narození Páně (25.12.). První začátky adventu se objevily v jižní Galii a ve Španělsku koncem 4. století. V průběhu 12. a 13. století se stal advent začátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal Vánoce.

V adventní době se při bohoslužbách používá fialová barva a oltáře se nezdobí květinami - na znamení usebranosti a kajícnosti (s výjimkou 3. adventní neděle, kdy je barva růžová - zdůraznění radostného očekávání).

Výraznou postavou adventní doby je poslední z řady starozákonních proroků - sv. Jan Křtitel, který je Kristovým bezprostředním předchůdcem. Jde před Ježíšem a vydává mu svědectví svým kázáním, křtem obrácení a nakonec svou mučednickou smrtí. K předvánoční výzdobě patří adventní věnec se čtyřmi svícemi, které se postupně zapalují. Vánoční okruh končí svátkem Křtu Páně, který připadá vždy na neděli po 6. lednu, kdy se slaví slavnost Zjevení Páně neboli lidově svatých Tří králů.

DOBA ADVENTNÍ

Liturgická poznámka

Ve všedních dnech doby adventní se čtou dvě řady čtení: první od začátku Adventu do 16. prosince, druhá od 17. do 24. prosince. Na začátku adventní doby se čte z knihy proroka Izaiáše. Jsou vybrány nejdůležitější kapitoly tak, jak jdou v knize za sebou. Evangelia jsou v těchto dnech vybrána s ohledem na tato první čtení. Celý tento cyklus je prorockou přípravou na vtělení, ale zároveň ukazuje ke konečnému dovršení v Kristově příchodu ve slávě. Od čtvrtka 2. adventního týdne začínají evangelia o Janu Křtiteli.

V posledním týdnu před slavností Narození Páně (od 17. do 24. prosince) jsou pro evangelium vybrány události, které bezprostředně předcházely narození Páně (Mt a Lk), a tak se tento týden stává již bezprostřední přípravou na narození Mesiáše - Krista. Jako první čtení jsou pak vybrány vzhledem k evangeliu texty z různých knih Starého zákona, mezi nimi některá další velmi důležitá mesiánská proroctví.